

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., P.**, IČO: X., právne zastúpeného F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnému: **J. H., nar. X., bytom X., o vymoženie sumy 333,27 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany, pod sp. zn. 4Er/32/2007, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 29. novembra 2012 č. k. 6CoE/49/2012-68, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre z 29. novembra 2012 č. k. 6CoE/49/2012-68 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Oprávnený spísal dňa 13. decembra 2006 pred súdnym exekútorom JUDr. M. S. návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymoženie pohľadávky 725,62 eur (21 860,-- Sk) s príslušenstvom, a to na základe rozhodcovského rozsudku, vydaného Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným S., a. s., T., IČO: X., zo dňa 3. augusta 2006, sp. zn. SR 2980/06. Následne súdny exekútor požiadal Okresný súd Topoľčany o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora Okresný súd Topoľčany poverením č. 5406 * 010930 zo dňa 17. januára 2007.

Okresný súd Topoľčany uznesením zo dňa 28. septembra 2010 č. k. 4Er/32/2007-27 povolil zmenu exekútora a ďalším vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. R. K., ďalej pôvodnému súdnemu exekútorovi JUDr. M. S. priznal náhradu trov exekúcie vo výške 53,32 eur a súčasne exekúciu v časti zastavil. Proti výroku o čiastočnom zastavení

exekúcie podal oprávnený odvolanie. Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej zastavujúcej časti potvrdil. Uznesenie Okresného súdu Topoľčany zo dňa 28. septembra 2010 č. k. 4Er/32/2007-27 nadobudlo právoplatnosť čo do povolenia zmeny súdneho exekútora a náhrady trov exekúcie súdneho exekútora JUDr. M. S. dňa 19. októbra 2010 a čo do čiastočného zastavenia exekúcie dňa 9. mája 2011. Po čiastočnom zastavení exekúcie zostalo predmetom konania vymáhanie sumy 333,27 eur, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 333,27 eur od 11. septembra 2006 do zaplatenia, trov exekučného konania oprávneného uplatnených v návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 54,05 eur, trov exekúcie pôvodného súdneho exekútora JUDr. M. S. vo výške 52,32 eur a ďalších účelne vynaložených trov exekúcie.

Okresný súd Topoľčany uznesením zo dňa 23. apríla 2012 č. k. 4Er/32/2007-53 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. V odôvodnení uznesenia okresný súd uviedol, že exekučným titulom, na základe ktorého sa vedie exekúcia, je rozhodcovský rozsudok. Okresný súd zdôraznil, že nároky, priznané oprávnenému rozhodcovským rozsudkom, majú základ v zmluve o úvere č. 4380764 zo dňa 24. januára 2006, uzavretej medzi oprávneným a povinným. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len všeobecné podmienky al. VP). Rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc rozhodnúť spor účastníkov konania z rozhodcovskej doložky, vyplývajúcej z bodu 17 všeobecných podmienok. Podľa rozhodcovskej doložky všetky spory vzniknuté zo zmluvy (vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené a) pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou S. a. s. so sídlom v K., IČO: X., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, alebo b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde s tým, že ak ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku rozhodcovskej doložky, čo však neplatí, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu. Exekučný súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že uvedenú Zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Z uvedených dôvodov predmetný právny vzťah posudzoval aj ako vzťah, ktorý sa riadi aj Smernicou Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach

v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica Rady č. 93/13/EHS“), pričom nekalé podmienky sú podľa čl. 6 ods. 1 a podľa čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS také, ktoré neboli individuálne dohodnuté a medzi ktoré podľa prílohy k nej bod 1, písm. q/ patrí aj podmienka, zmyslom alebo účinkom ktorej je neposkytnúť spotrebiteľovi právo, alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou. Súd konštatoval, že rozhodcovský rozsudok, ktorý je podkladom pre vykonanie exekúcie (okrem toho, že zaväzuje povinného aj na plnenia, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi) vychádza z neprijateľnej podmienky spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú je potrebné aplikovať § 53 ods. 5 OZ, z ktorého vyplýva, že rozhodcovská doložka ako neprijateľná podmienka je neplatná, a preto na základe nej rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania a vydať rozhodcovský rozsudok. Súd prvého stupňa dodal, že rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom pre vykonanie exekúcie (rozhodcovský rozsudok vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti - neplatnú rozhodcovskú doložku, ani nemal byť vydaný), na základe čoho bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 45 ods. 1, 2 zákona o rozhodcovskom konaní a exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 2, § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) vyhlásiť za neprípustnú a zastaviť. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní postupoval aj v súlade s právnym názorom, vyplývajúcim z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 322/2010-37 z 13. 04. 2011, v ktorom sa okrem iného uvádza: „Okrem uvedeného ústavný súd považoval za potrebné reagovať aj na vyjadrenie okresného súdu, že v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku (účinného od 1. júna 2010) je exekútor povinný predložiť vec súdu bezodkladne po tom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie, a v tejto súvislosti odkázať na svoju konštantnú judikatúru (napr. III. ÚS 35/2010, III. ÚS 86/2010, III. ÚS 329/2010 a iné), z ktorej vyplýva, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania.“

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Nitre ako súd odvolací. Po preskúmaní uznesenia súdu prvého stupňa rozhodol odvolací súd napadnutým uznesením

tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na ust. § 44 ods. 1 a ods. 2, § 57 ods. 1, § 58 ods. 1 Exekučného poriadku; § 45 ods. 1 písm. b/, c/ a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“); ust. § 4 ods. 2, ods. 3 zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch; ust. § 52 a § 53 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď zisťoval, či sú splnené zákonné podmienky na zastavenie exekučného konania z dôvodov uvedených v ust. § 45 ods. 1 písm. c/ ZoRK, čo mu zákon umožňoval i bez existencie návrhu. Prekážku k takémuto postupu podľa odvolacieho súdu netvorila ani okolnosť, že súd poveril exekútora vykonaním exekúcie napriek tomu, že rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom, mal nedostatky uvedené v § 40 písm. a/ a b/ ZoRK, alebo zaväzoval účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Odvolací súd ďalej nezistil nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvého stupňa považoval danú zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi za spotrebiteľskú zmluvu podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovskú doložku, koncipovanú v takom znení, ako vyplýva z bodu 17 VP poskytnutia úveru, správne súd prvého stupňa posúdil ako neprijateľnú a tým absolútne neplatnú zmluvnú podmienku, nakoľko celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Podľa odvolacieho súdu podstatnou skutočnosťou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dohodnutá, čo vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru vopred pripravenej zmluvy a celkom zjavne tak nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Odvolací súd navyše zastáva názor, že už samotná forma, v akej sú zmluvné dojednania napísané – a to drobným ťažko čitateľným, resp. takmer nečitateľným husto popísaným textom – už sama osebe podstatne sťažuje reálne oboznámenie sa spotrebiteľa s obsahom dojednaní v takomto texte obsiahnutými. Preto pokiaľ bola právomoc rozhodcovského súdu založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je podľa odvolacieho súdu nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (ani v časti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenej voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekučného konania domáhať.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že:

súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),

v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.),

sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. e/ O. s. p.),

súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),

konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Oprávnený má v dovolaní za to, že odvolací súd sa odvoláva na nekonkrétne ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS a vnútroštátne právne normy, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Takéto posúdenie trpí aj základnými vadami svojej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti a z tohto dôvodu porušuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy. Podľa názoru oprávneného, tvrdenia súdu (rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa; spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov, ktoré uzavretie rozhodcovskej doložky v takomto znení spôsobí, a preto od neho nemožno vzhľadom na jeho úroveň informovanosti a jeho vyjednávaciu silu spravodlivo požadovať, aby porozumel jeho významu) nie sú akokoľvek zdôvodnené a preukázané a rovnako aj tvrdenie (žaloby, ktorých cieľom je uspokojovanie nárokov z úverových zmlúv, podáva v zásade len veriteľ z úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd) predstavuje ničím nepreukázanú domnienku súdu, ktorá nemá základ v právnych či skutkových súvislostiach.

Ďalej oprávnený namieta, že súdy sa vôbec vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s judikatúrou Súdneho dvora a zároveň nezdôvodnili, prečo považujú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere.

Oprávnený má za to, že v danom prípade je nutné požiadať najmä o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie.

Oprávnený preto žiada, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil označené uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu žiada, aby mu bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Taktiež navrhuje, aby súd na základe § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ prerušil konanie a Súdnemu dvoru Európskej Únie na základe čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej Únie predložil prejudiciálne otázky v znení uvedenom v dovolaní. Oprávnený ďalej navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. novembra 2012, sp. zn. 6CoE/49/2012.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia

návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie oprávneného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/ a c/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia oprávneného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Naplnenie tejto vady oprávnený vyvodzuje z toho, že súdy oboch stupňov oprávneného nevyzvali a ani inak nekomunikovali s oprávneným o jeho právnych a skutkových návrhoch (námietky proti prejednaniu veci, konanie bez nariadenia pojednávania, dokazovania). Oprávnený ďalej namieta, že odvolací súd nerešpektoval návrh oprávneného na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., vôbec o ňom nerozhodol a v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol dôvody, pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania nezaoberal a namieta aj nesprávne a nedostatočné odôvodnenie právnych záverov oboch súdov.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký (vadný) postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v tejto súvislosti bližšie zaoberal práve námietskou oprávneného, podľa ktorej odvolací súd nerešpektoval návrh oprávneného na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., vôbec o ňom nerozhodol a v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol dôvody, pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania nezaoberal.

Z obsahu spisu vyplýva, že návrh oprávneného nazvaný ako „Návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a doplnenie právnej argumentácie k podanému odvolaniu“ bol doručený Okresnému súdu Topoľčany dňa 7. septembra 2012 (č. 1. 82). Krajský súd v Nitre ako súd odvolací napadnutým uznesením rozhodol dňa 29. novembra 2012 iba o odvolaní oprávneného zo dňa 9. mája 2012 (č. 1. 63) bez uvedenia dôvodu, prečo sa návrhom oprávneného na prerušenie konania vôbec nezaoberal.

Napriek tomu, že „Návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a doplnenie právnej argumentácie k podanému odvolaniu“ je v spise zažurnalizovaný na č. l. 82, teda za samotným napadnutým uznesením Krajského súdu v Nitre, ktorý je zažurnalizovaný na č. l. 68, z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, hoci rozhodol o odvolaní dňa 29. 11. 2012 nemal k dispozícii návrh na prerušenie konania podaný na okresný súd dňa 07. 09. 2012 z dôvodu, že okresný súd návrh na prerušenie konania nedoručil krajskému súdu na rozhodnutie o tomto návrhu. Návrh na prerušenie konania bol doručený na okresný súd po rozhodnutí prvostupňového súdu (dňa 23. 04. 2012).

Pokiaľ o včas podanom uvedenom procesnom návrhu oprávneného odvolací súd nerozhodol bez toho, aby boli splnené podmienky pre takýto postup (napr. ak by bol návrh oprávneného doručený na súd prvého stupňa po dátume, kedy bolo rozhodnuté o odvolaní oprávneného, resp. po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvého stupňa), odňal oprávnenému v dôsledku uvedeného postupu súdov týmto rozhodnutím možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalšími námietkami oprávneného, uvedenými v dovolaní.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 1 a 3 O. s. p. v spojení s § 91 ods. 2 O. s. p. uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. apríla 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová